

Když Eva po pár hodinách neklidného spánku vstávala, prohodila ke spícímu Richardovi:

„Sakra, tolik hodin. Musím ji probudit, aby jela domů.“ Pak si zděšeně uvědomila, co všechno se včera odehrálo, a nechtělo se jí před kamarádku předstoupit. Pokud si to pamatuje, bude zoufalá a obviní mě, že jsem zavinila to její šílený chování. A bude mít pravdu, letělo jí smutně hlavou, když klepala na dveře pokoje, kde Maruška spala. Nic. Zabušila silněji, a když jí odpovídalo hrobové ticho, otevřela dveře.

„Maruško!“ zavolala a šla dál. Pokoj byl prázdný. Nedbale odhozená přikrývka, zvalený polštář a prostěradlo svědčily jak o tom, že moc asi nespala, tak o kvapném odchodu.

„Co to má...“ zamumlala Eva pro sebe, když si všimla kusu papíru na stolku. V neblahé předtuše se k němu vrhla. Rozmáchlým rychlým rukopisem tam stálo:

Nemůžu se vrátit domů. Vyříd' Milošovi a hlavně Lukáškovi, že jsem je milovala. Ledová pěst jí sevřela hrdlo a Eva zaúpěla. Zabiju ho, jednou ho zabiju. Falešná morálka! A co lidská důstojnost podupaná pachem peněz? Co normální lidské city znevážené drogou? Jestli se opravdu něco stane, můžu za to já. Jak proboha, vysvětlím malému klukovi, že jsem ho připravila o milující mámu? Co řeknu Milošovi? Eva zdrceně klesla na rozválenou postel.

„Odpusť..., panebože, odpusť mi to,“ vzlykala a civěla na cár papíru, který pevně svírala v ruce.

„Evo?“ Richard stál v otevřených dveřích a nechápavě si ji prohlížel. Aniž by na něj pohlédla, jednou rukou si stírala slzy z obličeje a druhou s Maruščiným vzkazem k němu napřáhla. Beze slova přišel k ní a vzal jí papír z ruky. Přelétl jej očima.

„Sakra,“ zachmuřil se, „Myslíš, že je schopná něco provést?“ Eva ho znechuceně pozorovala, ale pak mlčky odvrátila obličej. Co mu má říct? Jak to má vědět? Maruška je jiná než ona. Nikdy se dobrovolně do žádných dobrodružství nepouštěla. Co pamatovala, byla spíš zpátky, ale Evu často pro její povahu obdivovala.

„Miláčku, vzpamatuj se,“ řekl najednou měkce a sedl si vedle ní. Prudce se k němu otočila:

„Já se mám vzpamatovat? Ztraceně! Koho to napadlo, aby nahradila Tamaru? Koho napadlo ji zfetovat, aby byla povolná, co?“ ječela a oči jí nebezpečně blýskaly: „Říkám ti, že jestli něco udělá, třeba si nějak ublíží nebo..., co já vím..., tak to bude naše vina, slyšíš!“ Richard ji uchopil za obě ramena a zatřásl s ní:

„Tak to ne! To prr..., je snad proboha dospělá, ne? Nenabídli jsme tenhle kšeft bláznivý nedospělý puberťačce, ale rozumný ženský, u který se předpokládá, že se umí ovládat! A když už se jí to vymkne z ruky, protože se naláduje trochu víc, musí ustát ty následky a v první řadě boj se svědomím.“ Pustil ji a už klidněji pokračoval:

„K čemu jí v tomhle případě je vlastně nějaký svědomí? Kdo ji viděl? Pár zmetků, co maj kila másla na hlavách sami a kromě toho ji neznaj, stejně tak ty holky od Zdeny. A my dva. Nikdo, kdo by jí mohl ublížit, tu nebyl. Vydělala si takový prachy, který možná nikdy neviděla ani pohromadě...“

Eva viděla, že je to marné. Nadarmo by vysvětlovala Richardovi, že pokud Maruška spáchala něco strašného, měla k tomu důvod, který on nikdy nepochopí.